

Dr. Hunkár Béla emlékezetére

(1890 – 1970)

A magyar élelmiszergazdaságot és ezen belül tejgazdaságunkat fájdalmas veszteség érte. 1970. május 4-én, 80 éves korában hosszabb szenvedés után örökre eltávozott körünkől dr. Hunkár Béla, a Magyar Tejgazdasági Kísérleti Intézet nyugalmazott igazgatója.

Személyében élelmiszertudományunk kiváló képviselőjét veszítettük el, aki életpályája során nagyon sokat tett élelmiszergazdaságunk fejlesztéséért.

1890. október 31-én Budapesten született. Itt végezte középiskolai tanulmányait. 1911-ben a Budapesti Tudományegyetemen „dicséretes” minősítéssel gyógyszerési képesítést szerzett. 1912-ben az egyetem II. Vegytani Tanszékén Lengyel Béla professzor mellett gyakornokként kezdett dolgozni, majd rövidesen tanársegéd lett. Ezt követően Bugarszky professzor mellett dolgozott, akinél 1918-ban ugyancsak „dicséretes” minősítéssel megvédte doktori értekezését. Közben beiratkozott a Műszaki Egyetemre.

1915-ben a Fővárosi Vegyészeti és Élelmiszervizsgáló Intézet meghívására az egyetem mellett az intézetben is állást vállalt, majd 1916-ban végérvényesen élethivatásul választotta az élelmiszervegyészetet. 1922-ben osztályvezető fővegyésszé nevezték ki, majd 1929-ben megbízták az intézet vezetésével, mely felelősségteljes munkakört 1949-ig, nyugállományba vonulásáig végtelen hivatástudattal látott el.

Nyugdíjba vonulása után az államosított tejiparban működött rövid ideig, mint szaktanácsadó. Óriási munkabírását és alkotó kedvét ez azonban nem elégitette ki, ezért 1950-től ismét aktív munkát vállalt. Előbb mint osztályvezető a Tejipari Központi Laboratóriumban dolgozott, majd 1959-ben kinevezték a Tejgazdasági Kísérleti Intézet igazgatójává. Ebben a munkakörében még 4 évig dolgozott, és 1963-ben 73 éves korában egészségi állapotára való tekintettel kérte nyugdíjazását.

Dr. Hunkár Béla kiváló szervező volt. Nagy ügyszeretettel fejlesztette a Vegyészeti Intézetet és emelte arra a színvonalra, hogy a harmincas évek második felében már Európa-szerte ismert volt.

Tevékeny szerepet vállalt a közéletben. A felszabadulás előtt többek között tagja volt az Országos Közegészségügyi Tanácsnak, a Földművelésügyi Minisztérium Törvényelőkészítő Tanácsának. Több éven át elnöke volt a Magyar Kémikusok Egyesületének és felelős szerkesztője a lapnak. A felszabadulás után a MÉTE Tejipari Szakosztályának vezetőségében dolgozott fáradhatatlanul.

Rendkívül sokoldalú kutatói munkásságának legfontosabb eredményeiről mintegy 40 tudományos dolgozat és közlemény tanúskodik. Budapest gyógyvizeinek vizsgálatával foglalkozó munkái határainkon túl is elismerést szereztek számára. Élelmiszeralitikai és -technológiai kutatásainak jelentős szerepe volt élelmiszertudományunk hazai szakirodalmának megteremtésében. Több kidolgozott vizsgálati módszert ma is alkalmaznak.

Az „Élelmiszervizsgálati Közlemények”-nek megalakulásától, 1955-től kezdődően 8 éven át szerkesztőbizottsági tagja volt.

Élethivatásának tekintette a fiatal szakemberek nevelését. Részt vállalt a műegyetemi mérnökképzésben, az agrártudományegyetemi tejipari szakmérnökképzésben.

Munkásságának elismeréseképpen 1957-ben az Élelmiszeripar Kiváló Dolgozója lett, 1959-ben pedig Munkaérdemérem kitüntetésben részesült.

Nemes humanista gondolkodásával, őszinte segítőkészségével, örök optimizmusával, aranyos humorával derűt és nyugalmat árasztott maga körül. Felettese, munkatársai tisztelték és szerették.

Halála nagy veszteség a magyar élelmiszeripar, az élelmiszertudomány és oktatás számára, pótolhatatlan veszteség számunkra, akik munkatársai és tanítványai voltunk.

Emlékét megőrizzük, munkáját tovább folytatjuk.

Ketting Ferenc